Тої днини вона ніяк не могла працювати. Було дуже гаряче, духота нестерпна, а вітер котив тумани пороху по дорозі. А в Єрусалимі теж діялося щось незвичайне. На вулицях збиралися юрби народу, а довгий похід вояків провадив на гору Голготу якогось чоловіка, що упав під тягарем хреста.

Мета, обезсилена й утомлена, присіла на низькому кущику теребінти, що самостійно виростав на узбіччі гори. Відсіля могла вона бачити все, що діялося довкола.

На верху Голготи стояли три хреста, а на одному з них розп'ятий був Він.

— Чоловік, що всім добро творив! — мало не скрикнула Мета. — Вона знає Його. І їй Він раз поміг, коли потопала в ставі Амігдальону, перевантажена медом. Підсунув їй листок і врятував. А тепер ці нелюди завдають Йому таких тяжких мук.

Блискавкою злетіла Мета вгору і присіла на рамені Христа.

— Як Йому помогти? Ах, як я можу йому помогти? — билася з думками, дивлячись на облите потом і кров'ю обличчя Спасителя.

Та ось побачила жайворонка, що видзьобував колючки з тернового вінка на голові Ісуса.

— Ах, якби в мене такий дзьоб, як в однієї пташини, — зітхнула Мета. — Умить повиривала б усі тернові колючки. Ах, якби в мене зуби дикої звірини, умить розшматувала б оцю жорстоку юрбу під хрестом. Та хто це та заплакана, прибита горем жінка? Чи не Мати Розіп'ятого? А цей молодий юнак, мабуть, один з Його вірних учнів... А де інші Його ісповідники? Я ж бачила, що ходили за Ним, слухали Його наук і шукали ліків на недуги й смерть.

Губи Розп'ятого легонько заворушилися. Мета припала Йому до грудей. "Пити" — почула тихий шепіт.

— Зараз! Зараз принесу води з потічка, — і рвонулася злетіти в долину, але в цей мент один з вояків підніс Христові на трості губку, намочену оцтом і жовчю. Меті аж в голові закрутилося від осоружного запаху.

— Тварюки! Катюги! Я зараз води принесу, меду принесу...

Мов камінчик, кинений з пращі, спустилася вниз на луги Геброну й уже за часок сиділа при Розп'ятому і ніжно пересувала своїм язичком по висохлих губах, наповнюючи їх холодною водою і солодким медом. Літала безупинно туди й сюди, щаслива, що може помогти Йому, покинутому всіма. Спішилася, бо надворі чомусь дуже хутко смеркалося, і якась дивна лиховісна темрява затягла спроквола все небо.

Та ось очі Розіп'ятого на мить розкрилися, глянули на метушливу комашку. І дві великі сльозинки, змішані з кров'ю з чола, сколилися на малу жалібницю.

А тим часом вартові вояки, щоб не лишати розп'ятих на хресті на час свята Пасхи, почали перевіряти, чи всі вони вже померли. Коли наблизилися до Христа, побачили, що Він уже вмер. Тоді один з вояків підніс свій спис, щоб проколоти бік Ісуса, але в цю ж мить застогнав і опустив залізо.

— Проклята комаха! — крикнув, стріпуючи бджолу з руки і роздавлюючи її важким чоботом.

— Знаю, за що гину! — була остання жива думка в Мети.

* * *

У неділю вранці, ще сонце не зійшло і темрява вкривала землю, а Марія Магдалина і Сальомея спішили вже до гробу Господнього. Вони бачили напередодні, як справедливий Йосиф з Ариматеї клав тіло Христове у своїй скельній гробниці. А тепер ішли туди з пахучими олійками з мирррри й альоє, щоб намастити тіло Вчителя.

Коли прийшли на місце, побачили, що камінь при вході відвалений, а гріб порожній. Збентежені, не знали, що це значить — аж ось з'явився над гробом янгол у білій, ясній як блискавка одежі і промовив:

— Чому шукаєте живого між умерлими? Чи не провістив він усе те, що з Ним сталося? Чи не провістив, що третього дня воскресне?

І жінки з радістю відійшли від гробу, щоб сповістити добру новину Його учням і вірним.

— Чи бачила ти, сестро, — заговорила по дорозі Марія Магдалина, — яку прегарну запинку мав янгол на своїй одежині, на правому рамені. Уся золота з переливом пурпури, мов каплі крови, і з темними пружками. Такої запинки я ще не бачила в нікого.

— Запинка? — аж скрикнула Сальомея. — Невже ж ти думаєш, що це була запинка? Це, сестро, була бджола! Я теж задивилася на неї і бачила, як вона рухала крильцями і перебирала ніжками. Бджола! Кажу тобі, справжня бджола!

— Та відкіля вона там узялася? — дивувалася Марія Магдалина.

— Мабуть злинула разом з янголом з небес, бо так самовпевнено сиділа на його рамені, — пробувала пояснити Сальоме.

І обидві жінки підняли очі до неба, немов шукали там воскреслого Вчителя і малу злото-пурпурову бджілку.